

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A halkán megőrzött parázs**

1. A halkan megőrzött parázs

Cső-Eliza

Az Őrszem fagyos jelenléte még ott kísértett a szűk átjáróban, bár lencsái már a szomszédos szektor felé fordultak. A fémfalak közül lassan szivárgott ki a közvetlen veszély, ám a feszültség nem enyhült. Alinda szaporán szedte a levegőt; karjaiban még mindig érezte a túlhajtott dinamó vibrálását, amit a nagymamája helyett vállalt magára.

– Nem kellett volna, Alinda – mondta halkan a nagymama. Lábai erőtlenül csüngtek le a keskeny matracról, tekintete a homályban álló János felé tévedt. – A szabályok védenek minket. Ha kilépünk belőlük, elpusztulunk.

– És ha benne maradunk, mi marad belőlünk? – vágott közbe Alinda. Megdörzsölte sajgó csuklóját, és a férfira pillantott. – Csak számlálók vagyunk egy kijelzőn? Így leszünk emberek? Megtagadva egymástól a figyelmet, csak mert a gép hatékonyságot követel? János közelebb lépett egy halk lépéssel. Szemében csendes megértés tükröződött.

– Az ember nem a pedálok ritmusától ember – suttogta, és az idős asszonyra nézett, aki elfordította a fejét. – Hanem attól a melegtől, amit a félelem sem tud kioltani. Amíg gondoskodunk egymásról, nem győztek a gépek.

A nagymama keze megremegett az ölében. Tudta, hogy a túlélésért fizetett ár minden egyes nap az emberségük egy-egy elnémított darabja volt.